

[Lembourn.]

at hjælpe erhvervslivet igennem denne overgangsperiode. Den betænkning, som blev afgivet i april i år, rummer en række forslag om forbedrede afskrivningsmuligheder for miljøinvesteringer.

Disse findes ikke i dette lovforslag, og begrundelsen er, at man mener, det vil medføre for store administrative besværligheder. Det er muligt, at der kan være noget rigtigt i denne argumentation, men vi må fastholde vores principielle holdning, som er, at vi i hvert fald gerne under udvalgsarbejdet vil se nærmere på dette og undersøge mulighederne for ud over de tre støtteformer, der nævnes: støtten til renten, garantien for statslån og den direkte støtte, eventuelt skal indarbejdes en fjerde mulighed, nemlig forbedrede afskrivningsmuligheder. Jeg skal indrømme, det ikke kan blive til store sager, for der er ikke ret mange virksomheder, der har noget synderligt overskud, og så hjælper det jo ikke ret meget, at man får forbedrede afskrivninger. Det er jo rigtigt, men vi vil dog i hvert fald gerne i udvalget se på det.

Det andet spørgsmål er, at man opretholder en distinktion ved 50.000 kr.s grænsen, og også her er argumentationen, at det er af administrative grunde, og det er da sikkert nok rigtigt, men vi vil også gerne i udvalget have undersøgt, hvor meget det vejer. For det er ikke umiddelbart indlysende, at det skulle give mere administrativt besvær at benytte de to andre metoder, som anvendes for virksomheder, der bruger 50.000 kr. og derover. Det synes jeg lige vi skal se på, så det bliver gjort helt klart, at man ikke skal anvende rentemuligheden og garantimuligheden under 50.000 kr.s grænsen.

Så lige til sidst. Miljøkreditrådet er jo en afsluttende instans, og vi har her i folketinget haft en diskussion om hele denne problematik med ankemuligheden, og jeg synes egentlig også, at vi i dette udvalg lige skal undersøge, om ikke der burde være en ankeulighed til ministeren.

Men altså med disse spørgsmål, som vi gerne vil have drøftet i udvalget, kan det konservative folkeparti love en velvillig behandling.

Ømann (SF):

De foranstaltninger på miljøområdet, der blev givet bevillinger til, først og fremmest

af beskæftigelsesmæssige grunde, i forbindelse med septemberforliget, var ting, som mit parti gik ind for under de forhandlinger, der blev ført, også selv om det drejer sig om udgifter, som egentlig hører hjemme som pålignede produktionsudgifter, men vi står altså i en særlig situation. Det vil vi også nok gøre efter de økonomiske udsigter, der er med hensyn til beskæftigelsen i endnu et par år, så derfor kan vi også tiltræde, at der nu foretages en systematisering i lovforslagsform af de midlertidige foranstaltninger, som blev truffet i forbindelse med septemberforliget.

Man kunne gå ind på forskellige tekniske spørgsmål, men det må nok blive udvalgets sag. Der er dog ét spørgsmål, som jeg gerne vil rejse, og det er dette, at boligministeren ønsker et miljøkreditråd. Så får vi altså igen et af disse råd, som er sammensat af forskellige repræsentanter for erhvervene, for Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Kommunernes Landsforening og alt dette her. Skal det virkelig virke så tungt? Er det så alvorlige sager, at det ikke kan ordnes af administrationen alene? Nu er der oven i købet fra konservativ side fremsat ønske om en ankeinstans. Jeg synes, det er en administrationskabende tankegang, jeg skal ikke sætte mig imod det med hænder og fødder, men jeg vil da bare spørge: er der egentlig basis for at lave et sådant nyt organ?

I øvrigt velvilje over for lovforslaget.

Ritta Ahm (KrF):

Kristeligt folkeparti er velvilligt stemt over for det foreliggende lovforslag om støtte til miljøinvesteringer. Vi mener, det er vigtigt, at vi fremmer igangsættelsen af de forureningsbegrænsende projekter, som mange virksomheder har klar. Det drejer sig jo om virksomheder, der var i drift før 1. oktober 1974, og som derfor ikke har haft mulighed for at tage højde for miljøloven. Da det tilmed drejer sig om projekter, der er til gavn for de ydre omgivelser, må det være rimeligt at støtte disse virksomheder, for hvem det ellers ville være meget vanskeligt eller umuligt økonomisk at efterkomme kravene om forureningsbegrænsning.

Vi finder det også rimeligt, at tilsagn om støtte ikke kan gives efter 1980. Det giver loven en begrænsning og får den til at blive det, den skal være, en overgangsordning.